

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 345/2017-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. mája 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Tomášom Rosinom, Advokátska kancelária JUDr. Tomáš Rosina, s. r. o., Kukučínova 20, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 To 4/2016 z 22. februára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. mája 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 To 4/2016 z 22. februára 2017 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že napadnutým uznesením najvyšší súd zamietol odvolania prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a obžalovaných [REDAKOVANÉ] (sťažovateľa) a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica sp. zn. BB-4 T 22/2015 z 12. februára 2016, ktorým boli obžalovaní uznaní za vinných v bode 1 [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (sťažovateľ) zo spolupáchateľstva z obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy, [REDAKOVANÉ] z obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy spáchaný formou účasti ako pomocník, v bode 2 [REDAKOVANÉ] (sťažovateľ) z prečinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi a v bode 3 [REDAKOVANÉ] (sťažovateľ) zo zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi, za čo bol sťažovateľovi uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 25 rokov. Sťažovateľ bol zaradený na výkon tohto trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

3. Sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu 26. apríla 2017 dovolanie.

4. Podľa sťažovateľa najvyšší súd v napadnutom uznesení nedal odpovede na viaceré závažné námietky prezentované v odvolaní, pričom ide o námietky, ktoré jednoznačne spochybňujú podanú obžalobu a dôkazy, na ktoré odvolací súd s odkazom na prvostupňový súd poukazoval, a teda jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné. Tieto námietky sťažovateľ v sťažnosti následne obsérne rozvinul.

5. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1/ základné práv[ostážovateľa] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a to uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. sp. zn. 6 To/4/2016 zo dňa 22. februára 2017, porušené bolo

2/ základné práv[o] sťažovateľa na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej Republiky a to uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. sp. zn. 6 To/4/2016 zo dňa 22. februára 2017, porušené bolo

3/ základné práv[o] sťažovateľa na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a to uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. sp. zn. 6 To/4/2016 zo dňa 22. februára 2017, porušené bolo

4. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. sp. zn. 6 To/4/2016 zo dňa 22. februára 2016 sa zrušuje a Najvyššiemu súdu sa vec vracia na ďalšie konanie s tým, že sa mu prikazuje, aby sťažovateľa prepustil neodkladne z výkonu trestu odňatia slobody.“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

7. Bez potreby bližších doktrinálnych záverov k označeným ústavným právam sťažovateľa alebo citovania právnych záverov obsiahnutých v napadnutom uznesení je potrebné konštatovať, že sťažnosť nie je prípustná.

8. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základných práv a slobôd poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a ústavný súd až subsidiárne. Z princípu subsidiarity vyplýva, že ústavný súd poskytuje ochranu základným právam a slobodám iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

9. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

10. Na základe vyjadrenia sťažovateľa uvedeného v samotnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu dovolanie, a to približne v tom istom čase, ako podal sťažnosť ústavnému súdu. O podanom dovolaní je oprávnený rozhodnúť najvyšší súd.

11. Možno uzavrieť, že právny poriadok Slovenskej republiky poskytuje sťažovateľovi účinný právny prostriedok ochrany jeho základných práv a slobôd, ktorý sťažovateľ využil (t. j. podal dovolanie). Inak povedané, v tejto chvíli sa sťažnosť podaná ústavnému súdu javí byť predčasne podaná, keďže existuje iný orgán verejnej moci (najvyšší súd) oprávnený poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sťažovateľa.

12. Ústavný súd uzatvára, že prijatím sťažnosti na ďalšie konanie by došlo k vzniku ústavne neakceptovateľného stavu, keď by v zásade o rovnakej veci rozhodovali paralelne

viaceré orgány súdneho typu – najvyšší súd a ústavný súd (porov. mutatis mutandis II. ÚS 1/08, II. ÚS 393/2014, III. ÚS 632/2014, IV. ÚS 146/08, IV. ÚS 420/2011). Išlo by o taký stav, ktorý je v právnom štáte neaprobateľný, pretože by mohol viesť k rozdielnym rozhodnutiam v rovnakej veci, čo by malo negatívne (a len obťažne odstrániteľné) dôsledky na právnu istotu, ktorá tvorí integrálnu súčasť princípov právneho štátu.

13. S ohľadom na už uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť.

14. Ústavný súd na tomto mieste pripomína právny názor, ktorý opakovane vo svojej judikatúre vyslovil (zdôrazňujúc pritom závery rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská v. Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, najmä jeho body 51, 53, 54) a podľa ktorého, majúci na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní je sťažovateľovi lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (t. j. napadnutému uzneseniu) odvolacieho súdu (porov. napr. III. ÚS 114/2010, I. ÚS 165/2010).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. mája 2017